

התא, הבחין במיקרופונים מוסוים כהלכה, נתן רמז ליוסף, ומיד החל לגפוע כי בגללו הוא נאסר וכי יש לו קרקעות להעביר בטאבו וכשיצא מבית הסוהר יהיה תמיד ברשימה השחורה של המשטרה.

הוועד הערבי העריון מתערב

23 ימים ישב רומק במרתף. במשך כל אורחו זמן עמד עם יוסף בחקירות צולבות של ראשי הבולשת בארץ ומשלחת ארבעת המייגרים מקהיר. שני המתקוטטים נחקרו בנפרד.

יוסף הוכה קשות וסימני עינויים יפצעים נראו על כל גופו. נכבדים מהחוד הערבי העליון ניסו להשפיע עליו בדברי נועם, אולם כאשר ראו שיוסף אינו ניסה לשיי תוף פעולה - ירקו בפניו וקראו לו בוגד. יום יום חקרו אותו, הכיזו נגדם את היפושעים הפליליים. המשפט היחידי שיוסף ויתר הערבים הוציאו מפיהם היה: "ידב חוני - מוש בערף!" (גם אם ישחטונו - איננו יודעים דבר!).

בינתיים בא 29 בנובמבר, 1947. הבריטים התכוננו לעזוב את הארץ. החלה מלחמת הכנופיות.

כיבוש המבצר

פרוץ מלחמת השחרור ברח שייך יוסף ממעצר אדמיניסטרטיבי, יום אחד לפני שקאוקג'י עמד להרגו. יוסף התייצב לפני רומק, שהביאו למפקדת לחי"א.

אברגוש הפכה בסיס מרכזי של לחי"א באזור הרי יהודה, ומרכז להעברת ידיעות, נשק ותחמושת, והברחת אספקה למחנות לחי"א בירושלים.

סטיוארט, המפקד הבריטי של מבצר ה-מסטרה באברגוש, החולש על אם הדרך לירושלים, נכנס במשאומתן עם אמיל גוריי, ראש הכנופיות של מפקדת באבאל-ואד, וניסו למסור לידי אה המבצר.

חצי-שעה בלבד לפני שהגיעו הכנופיות נכבשה התחנה לפי תוכניתו ובהשתתפות הפעילה של רומק. אחרי התייעצות בין אנשי לחי"א בירושלים החלט להעביר את בניין מוטרה אברגוש לידי חטיבת הראל של ה-פלמ"ח, שפעלה באותו אזור.

אחר הצלחת פעולה זו, באו לוחמי אברגוש בהצעות נועזות, מרחיקות לכת, להתיי נקשות אישיות בין מנהיגי הכנופיות וצבאות הפולשים, אולם בגלל התפקודים הדחופים של תק פת ירושלים במצור, דחו את ביצוען של התכניות האלו.

אנשי הכנופיות עמדו להתנקש בחיי העתיר נציג הפרוציוני רוי אלסטון (ג'ורג'ס פוסט, הארץ). אלסטון הוזנה על ידי הלחי"א, עבר לתל-אביב, והתכנית סוכלה.

תפקד האצ"ל בעיר העתיקה נהרג בקרב. היה הכרת מיידית לנלוות במקומה את "גדעון" (איסר נתנזון). במשך שבועיים התלבט ה-אצ"ל כיצד להברית לשם את גדעון. הוחלט לפנות אל רומק.

רומק התקשר עם סרג'נט בריטי, שכר משורייך בריטי על צאתו לנסיעה אחת לעיר העתיקה. האנגלי לא התעניין מי הוא הניסע ההינדי. שכרו: 20 לירות פלסטיניות. אצ"ל ואחיו נלוות החרות, לא שכחו לו את הטובה. בין התעודות היקרות ביותר של רומק כיום נמצא מכתב חתום ביד מנהג בגין, בו כיתה מנהיג חרות: "שכר מצוה - מצוה. עזרו זה לא תשכח, ולבי אומר הפילה כי כבי יזכה לראות בגאולת עיר דוד, אשר למען הצלתה עשה בימי מסה ומיבתך."

הוא אינו שוכח

פירוק לחי"א, התגייס רומק לצבא. סוף פח כחוקר למתנה שבויים. כשהשתחרר חיכתה לו עבודה רבה: הגנה על בני אברגוש, אירגון חטיק לוחמי המחתרת בירושלם, לימ, הגשת סעד לפגועיה. תוך כדי כך הצליח לקומם נגדו מנגנון אדיר.

מה דותף אותו? "ישנם אנשים רבים התופסים מקומות חשודים בשרותי המינה כיום", הסביר הוא. "לאיש לא איכפת כי עברם של אנשים אלה מוכתה לבן, אבל אני לא אעבור לסדר היום. אני אגן על כל אדם מקופת, הנופל קרבן לאותם אנשים."

סיפר אחד מידידיו: "הצרה עם רומק היא שאינו רוצה לשכוח את העבר. הוא מת עסק עם המשטרה כאילו הבריטים ישבו עוד בארץ."

(המשך מעמוד 5)

משמרתם מבלי לזוז ממקומם. שייך יוסף אברגוש - מפקד הפעולה - ראה שאין לדבר סוף, רמז ברחוק לערביב לפגוע בשור טרת. הערבים ירקו בפניה - דבר שפגע ברגשותיהם הגיטלמניים של הבריטים, שק כו להגן על הגברת השוטרת.

החלה קטטה מחומשת. זה בדיוק מה שרצה יוסף. השייך לא איבד את זמנו לשחא. החל לקרוא "יאממה! יאממה!" (סימן מוסכם מראש עם גאולה). גאולה יצאה מדרהרחה, ראתה לפנייה גבר לבוש פרנגי, עם פרח בודש מעילו השחור שהוכנס לשם בידיו של רומק עצמו - סימן היכר שהאיש בסדר, כי גאולה לא הכירה את יוסף מיקדם.

כעבור דקות אחדות ישבה גאולה במכונית בין אנשי לחי"א יהודים, מזויינים בתחמקלעים, הובאה למקום סתר שהוכן מראש.

מזקות, עינויים ושתיקה

בית-החולים, במקום שנתקיימה הפנטזיה, נעצרו המתקוטטים. בחדר הרחצה המשיכי המים לרות ללא הפסק והמשמר שוכנע שגאולה מתרחצת ממש. מאחר שעבר זמן רב מדי ומאחר שגאולה לא ענתה על קריאות המשמר להודות, הביא הדבר להוד דרוותם של האנגלים להציץ לתוך חדר הרחצה.

זריזותם המפגרת הביאה לגיוסם של טורבי קציני הבולשת הבריטית, בראשותם של קרטיס, וחדו, המילטון, בריינס וקוטון, שני האחרונים נהלו את המחלקה הערבית של הבולשת.

שני הערבים שהואשמו בהקמת רעש, הורעברו בינתיים למעצר מיוחד בבית-לחם. כל אחד מהם ספג מלקות על רגליו. תלשו שערת ראשם, ובכרזל מלוכין שרפוס מתחת לבית השחן. אך כל זה היה לשוא. הערבים המשיכו בהכרזה המונוטונית "מוש בערף!"

את מפקד הפעולה - יוסף אברגוש - עצר קוטון ביפו. רומק שחזה מראש את מעצרו של השייך - בגלל הקירבה המשפתחית בינו לבין שני המתקוטטים - העיר ביר במהירות הבזק מחסן נשק מרכזי ונימית רבה של חומר נפץ לאחד המינויים ששכסביבה, שבראשו עמד אחד מידידיו של רומק.

הוא עצמו ברח לתל-אביב. בהיותו בתפקיד מודד קרקעות של הקרן הקיימת באברגוש והסכבה, היו קשריו המסחריים עם שייך יוסף ידועים למדי. כל תושבי הסביבה ובכללם השלטונות הכירוהו בשם מקס.

בידי הבולשת

שרומק חזר לירושלים, פגש באותו ערב בסמל יהודי ששרת בבולשת הבריטית (היום קצין בתפקיד מכובד במשטרת ישראל). לאחרת בבוקר בשעה 6 הוקף ביתו על-ידי יחידת משטרה בריטית על ציודה המלא, משוריינים ומגלי מוקשים. בראש היחידה עמד האנגלי קוטון.

רומק קיבל אותם בנורעות פתוחות, הביע בגילוי-לב מפתיע את השתוממותו על כי הבריטים הגיעו באיחור כה רב. "זה שבועיים שאני מחכה לכם", אמר, "ומרוב שעמום בירושלים נסעתי לתל-אביב."

קוטון, איש המחלקה הערבית בבולשת, חסר חוש הומור, איבד את סבלנותו, הפסיק את התבדחותיו של רומק, הודיע קצרות: "אתה הנך האיש המסוכן ביותר בירושלים. אבך היום היא יומך האחרון."

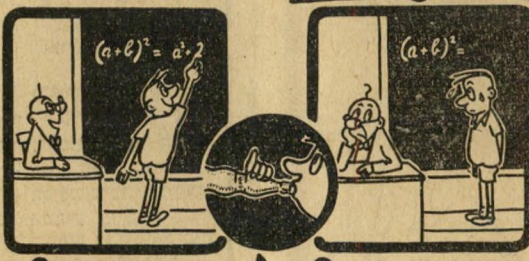
בפעם הראשונה עמדו הבריטים לפני תעלומה שזמן רב לא מצאו את פתרונה. רק עם מעצרה של קביצת אברגוש החלו הבריטים להבין כיצד נעלמים פתאום הטי-רויסטים הפועלים בסביבה ערבית טהורה, כאילו בלעתם האדמה.

הוועקו ארבעה מייגרים מקהיר, מומחים לבעיות הערבים. יחד עם ראשי הבולשת בארץ החלו לחקור את העצורים. אולם כולם יחד לא התקדמו אף צעד ניסף בחקירותיהם, אף לא השכילו לדעת שהאיש שנמצא בידיהם בשם "מכס" אינו אלא השייך הבלתי-מוכרת של ערביי אברגוש, היוזם והמארגן של החטיבה הערבית.

רומק נשלח למרתף חקירות מיוחד של הבולשת בכלא רמאללה, לאותו תא בו הוחזק יוסף אברגוש. הוא בדק מיד את דפנות

* אמא! אמא!
** אינני יודע.

זה לא?

לא! זה לא! לא!

שרות מוניות בין-עירוני

"א ב ב"

מ א ח ל ת
ש נ ה
ט ו ב ה

לקוחותיה, חבריה וידידיה

ס פ ו ר ט ק ס

החנות האגנטית להלבשה

לגברים ולגברות

מברכת את לקוחותיה

בברכת שנה טובה

תל-אביב, רחוב אלנבי 23

סו איגרות של מפעל חפיים תשבץ 936

936 crossword puzzle grid with numbers 1-50 in various positions.

מאונך: 1.

1. ריבוע סבורים כי היא יתרה נוחה מן ה-מקלחת; 5. אבן יקרה וכלי רצח גם יחד; 8. לכל בית; 10. עמוד נוזלים; 12. עיתונו של ר' בנימין; 14. אשת הפרעוש; 17. מר' גים; 18. חושם ה-כר ראש; 20. משק בפרודור; 21. בלי נעליים לרגליו; 22. אגודת שתר שבטי-סה היה בוכרוני-קב, בעיקר; 24. איב-קובטור, אבל בעב-רית; 26. חלק חיוני בתורר הצבאי; 28. מאוכלס הקיבוצים; 29. יוסף היה בן כוה; 30. שמו ה-פרטי של ח"כ מפא"י אבריאול; 33. דיאלוג, גם הוא בעברית; 35. מגיבוריו האחי-רוניים של שיי עג-נון; 37. אחד מן ה-נהרות אשר יצאי מגן-עדן דענעארו במרחב; 39. חינוי להשמעת קול; 11. ספר הספרים; 42. הרבה; 43. פלוני אל מוני, בארמית; 45. מטבע שעבר לסוחר ו הירושמי; 46. מדגסקר, למשל; 47. מימ' דיו; 49. פצ-צתו קשה מפצצת האטום, קלה מפצצת ה-קובאלט; 50. מין גיבנת.

מאונך: 1.

1. אחד ממסי מדינה, על רכוש; 2. ארג; 3. פרסה; 4. הפרש בין שני סכומים; 6. בכל רובה רב ל גרון; 7. שד; 9. בן פארוק; 11. חושית טאן; 13. מפרש התורה; 15. תכונה פיק, ית כביכול; 16. אהובתם של שבעה גמדים; 17. ממנו גופלים,

בדרך כלל, אל הפחת; 19. פח; 21. היא כרתה את ראש מצביא היוונים; 23. חותן משה; 25. שקט; 27. מכתב רשמי; 30. אחד מעקרונות המהפכה הצרפתית; 31. ברל לוקר עמד בראשה עד הבהרו לכנסת; 32. מטרת יום הכיפורים; 34. לפי בגין גם הוא איננו גבולה של ארץ-ישראל; 36. שמו ה-פרטי של שחקן קולנוע קומיקן קיי; 38. כהן דת יהודי; 40. אוחו; 43. שני אטומים מימן על אטום אחד חמצן; 44. חברת דלק; 46. ציילון, גם כן; 48. לא רק שנת ת"ח, כי אם גם שנה זאת היו שנות רציחות חמילניצקי.